

Bohoslužby v Zábřeze 10.ledna 2016

Lk 3,21-22

Milé sestry, milí bratři, v současné době to vypadá, že je poměrně jednoduché stát se na něco odborníkem. Říkám si, že bych to mohl také zkusit. Vždyť, co je potřeba? Stačí něco o problematice vědět a zbytek někde průběžně nastudovávat. Ostatně stále je nám říkáno, že máme ve sborech hledat jiné možnosti příjmu a tak bych otevřel třeba poradenství na počítače. Nechci se moc chlubit, ale na maturitu jsem programoval takový program na evidenci osobních údajů, což se na faře může hodit. Fungoval dobře, měl jednom jednu chybičku. Když se opravovaly nějaké údaje, tak se ta oprava hned ukládala. Pokud to člověk napsal špatně a nechtěl změny uložit, měl smůlu. Ale jak říkám, drobná chybičky. Ostatně je to problém toho, kdo do těch údajů vrtá. On má vědět, co dělá. Když jako dělník začnu bourat zeď, taky to nemůžu už vrátit. Tak, co? Objednali byste si u mě nějaký program? Mám přece maturitu, umím s tím pracovat. Sice někdy nevím, co přesně dělám, ale to jsou maličkosti. Důležité je, že to nějak funguje a já jsem tedy odborník. Myslím, že budoucnost máme skvělou.

Možná tento jeden příklad stačil, abychom si uvědomili, že není odborník jako odborník. Odborník není ten, kdo se nějak dostane k výsledku, ale ten, kdo ví, co dělá, ten, kdo zná problematiku, kdo má zkušenosti. Při různých technických či podobných věcech nad odborností či neodborností nakonec mávneme rukou. Nejde přeci jen většinou o život. Jenže co odborníci v otázce života. I zde se určitě nějaké objevují. A zde již nejde o něco, nad čím se dá mávnout rukou. Koho zde budeme považovat za odborníka? Ke komu se obrátíme, když budeme potřebovat pomoc? Jistě víme, že na rozdíl od počítačů nebo hraček, zde rozhodně není prostor pro experimenty. Zejména u dětí, ale vlastně i nás dospělých. Nestojíme o odborníky, jejich práce se ukáže jako špatná, situaci spíše zhorší. Vždyť následky mohou být už neodstranitelné. Takže zde nám opravdu bude záležet na tom, aby se odborník nejen v problému orientoval, nejen vyznal a tušil, ale aby přesně věděl, co se děje a co je třeba dál dělat. Jistě máme zkušenosti s tím, když nám do věcí zasahuje a radí někdo, kdo nás ani nezná a neví pořádně, o čem mluví. Zkrátka a dobře, potřebujeme odborníka, jako je Ferda Mravenec a ne Brouk Pytlík.

Problematika lidského života je nesmírně složitá. Sami často poznáváme, že je mnoho oblastí, se kterými si rady nevíme. Jak jednat dobře? Jak jednat tak, aby byl zachován život, abychom nezničili celé stvoření? V Adamovi a Evě se lidé rozhodli, že na život stačí sami. Nějak si poradí. A skutečně s mnoha věcmi si poradit dokážeme. Naučíme se jíst, oblékat, chodit,

používat ruce, mluvit. I když nad tím moc nepřemýšlíme, vlastně na to ne vždy přijdeme sami. Mnoho věcí pochytíme od těch, kdo je už dělají. Třeba držení příboru, nebo takové smrkání do kapesníku. Tady jsou třeba rodiče dobrými odborníky, od kterých se to děti naučí, protože vidí, že to rodiče umí a vědí, co a jak dělají. Jenže pak přijdou věci složitější a složitější, až najednou nestačí ani učitelé, ani kamarádi, ani rodiče. Pomoci ale může třeba Bůh. Kolikrát jsme již slyšeli, abychom se nechali inspirovat Biblí v různých rozhodováních, hledáních. Bible je kniha o životě. Není to podrobný návod, jak prožít každý den, ale je to dobrý návod, jak plně prožít celý život. A zde se můžeme dostat do zajímavého problému. Když tak budeme číst o mnoha lidech a jejich příbězích, najednou uvidíme, že to zase takoví odborníci nebyli. Adam s Evou, Samuel, David, Šalamoun, ti všichni nakonec selhali, nedokázali odolat pokušení, které na ně přišlo. Můžeme se tedy jimi inspirovat do života? Můžeme se nechat od Davida kárat proti cizoložství, když čteme o jeho hříchu s Batšebou? Spíše mu rozumíme a zdá se nám podivný ten Nátan, který ho káral. Tomu se to říká, když na těch hradbách nebyl a Batšebu neviděl, když ani neměl tolik moci jako David. Pomalu jsme u jádra problému a tím je určitá nedůvěra, protože různé rady a napomínání přichází jakoby z jiného světa. Tobě se to říká, abych se tolik nepřejídal čokoládou, když ji sám nemáš rád! Hospodinu se to dobře říká, aby Adam s Evou nejedli ze stromu poznání, když sám je vševědoucí a tím pádem ho nemůže nějaký had přemlouvat, aby to ovoce ochutnal.

Aby člověk přijal nějakou radu a vedení, je nutná důvěra a ta vychází z poznání, že ten, kdo vede, není jen teoretik, ale má věci zažité a prožité, umí vidět situaci stejně, má podobné podmínky. Že Bůh s něčím takovým počítá, že o těchto problémech ví, to poznáváme na Ježíši Kristu. Nejprve je zde příběh narození. O tom jsme hodně mluvili v minulých dnech. Ježíš se narodil ve velmi bídnych podmínkách. Jeho otec byl tesař, který ale nemohl spoléhat na zavedenou rodinnou firmu. Vždyť po narození Ježíše musel utéct do Egypta a tam začínal od nuly. Nemít nic a ještě k tomu být vyhnancem v cizí zemi. To je docela těžká situace. Ale Ježíš nezažil jen chudobu. Cestoval s rodiči do chrámu v Jeruzalémě. Tam se ukázalo, že je velmi chytrý. Ale přesto zde nezůstal na studiích, ale s rodiči se vrátil do Nazareta, kde musel chodit do školy se svými – na něho možná podprůměrnými – vrstevníky. Místo rozhovorů s učiteli, což by jej možná bavilo, se musel spokojit s údělem dospívajícího dítěte a nakonec se učit tesařem. Nicméně Ježíš zažil i chvíle slávy a mohl se stát velice bohatým. Vždyť během jeho působení se u něj objevily nebývalé schopnosti a stačilo jen si umět říct, kolik by za službu chtěl a byl by jistě dobře zaopatřen. Od narození tedy byl Ježíš v situacích, které jistě známe, které jsou nám blízké a sami se s nimi musíme vypořádat. Vrcholem této zkušenosti je přijetí křtu od Jana v Jordáně.

K Janovi proudily zástupy poutníků, kteří se chtěli obrátit k Bohu, chtěli začít nový život očištěný od hříchu. Zkušenost hříchu je něco, co k člověku neodmyslitelně patří. Je to zkušenost ještě jiná než chudoba, sláva nebo moc či pokoření. Hřích se týká skutečně každého člověka. Všichni jsme zhřešili a vzdálili se tak Bohu. Konkrétně se hřích neprojevuje jenom tím, co konáme, ale má vliv na naše postavení před Bohem na vztah, který k Bohu máme. Znamená pro nás, že musíme před Bohem pokleknout a činit pokání ze svých skutků. To je někdy velice těžký krok.

Člověk se musí sklonit, dát najevo svou nedokonalost, slabost, což stojí někdy hodně sil. Vždyť musí překonat svou hrdost. A v tom bývá problém. Jenže moc hříchu je postavena právě na lidské hrdosti, na pocitu dokonalosti, pocitu, že není nic, co by bylo potřeba napravovat. Kdesi v člověku zajisté hlodá myšlenka, že pokání přeci nepotřebuje, neboť není zlý, není takový hříšník, jako jimi jsou ostatní kolem něho. Neví, co by Bohu vyznával, protože činy ho nenapadají a to, co je problémem kdesi v nitru, se těžko popisuje, těžko pojmenovává. Mohlo by se tak stát, že člověk vlastně čte Bibli a řekne si, že je to hezké, je to zajímavé, ale jeho se to netýká, protože není jako Adam s Evou, má pevnou vůli, nenechá si nic našeptat. Není tak prchlivý jako David či nezpychl jako Šalomoun. Jenže pak je zde příběh, kdy Ježíš přichází ke křtu. A zde jistě musí i ten sebejistější člověk narazit na zajímavou věc. Ježíš je Boží Syn. Nedopustil se hříchu, v jeho nitru nebylo nic, co by jej před Bohem očerňovalo. A tady ten po všech stránkách dokonalý Ježíš přichází k potulnému prorokovi u Jordánu a nechává se křtít. A přitom nejde o žádnou reklamu na vzdáleného příbuzného, nejde o žádné laciné gesto. Jde o skutečné vyznání. Jsem člověk, jsem i já hříšník a potřebuji přijmout křest jako znamení Boží milosti. Opravdu úchvatné. Ježíš se stává člověkem, který na sobě nese i bolest lidství s názvem hřích. On sám činil pokání a vyznal svou touhu po následování Božích cest. Že takový krok pro nás není je tím pádem jen prostá výmluva. Bůh sám se stává nejen člověkem, ale i člověkem spoutaným hříchem. A ukazuje, že je cesta ven, cesta osvobození, která nevede přes mravní dokonalost a usilování o čistotu, ale vede pokáním a přijetím Boží milosti.

Bůh je skutečný odborník na lidský život. Sám jej prožil a vzal v něm na sebe vše, chudobu, bolest, zklamání, pohrdání a také hřích. Tím vším prošel, to všechno zažil a ví, jak se člověk cítí. Proto mu může pomoci. Není teoretik, který něco načetl, ale je ten, který to všechno na vlastní kůži prožil. Smíme mu tedy důvěřovat, protože jeho slovo, kterým nás vede, není pokusem, ani prázdnou teorií, ale je slovem postaveným na zkušenosti, na tom, že sám lidský úděl zná a s ním jeho sílu i slabost.

Odborníků na různé věci je spousta. Na život máme jen jednoho. A je skutečně dobrý. Dosvědčuje nám to nejen Písmo starého Zákona, ale i sám Bůh, když po Ježíšově křtu sesílá svého Ducha a praví, že tento Ježíš je jeho milovaný Syn kterého máme poslouchat. Jako ten, který vzal na sebe celý lidský úděl se stává nadějí, stává se tím, ke komu se Bůh přiznává, v kom je on sám. Nic lidského není Bohu cizí, sám prožil život na této zemi. Proto se k němu smíme obracet a prosit, aby nás provedl naším životem, abychom i my mohli konat, co je dobré a co se jemu líbí. A chceme-li lidem kolem nás pomoci, pozvěme je právě k tomuto odborníkovi na život.

Pane Ježíši, vzal jsi na sebe všechnu bolest a tíhu lidství, když jsi se nechal Janem pokřtít. Stal se nám tak blízký a proto prosíme, dej, ať s důvěrou k tobě přicházíme a v tobě hledáme cestu našeho života.

Neděle 10.ledna 2016

Napsal uživatel Vlastislav Stejskal
Úterý, 01 Březen 2016 12:11 -

Amen.